

Glimmer

Mia Bergenheim

Glimmer

Glimmer

Mia Bergenheim

Copyright ©2022 Mia Bergenheim.

Detta verk är skyddat av svensk och finsk upphovsrättslag.
All olovlig spridning (elektroniskt, som fotokopia, inspelning
eller liknande) av verket är förbjudet,

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6914-0

Omslag och inlaga: Eric Leraillez, www.e-mage.fi

1. Claudia, februari 2020

Pontus skuttade ur sin flätade korg och störtade glatt svansviftande mot ytterdörren. I radion öste Mick Jagger och David Bowie på med Dancing In The Street. Pontus glädje smittade av sig, jag ställde ner strykjärnet och smådansade efter hunden.

Piet hade tryckt ner handtaget med armbågen och lirikade upp dörren med skospetsen. Med famnen full av mångfärgade tulpaner var han ännu snyggare än jag hade vågat minnas. Ögonen glittrade och det halvblonda håret var rufsigt som alltid.

Han var läcker som en knäckebrödsreklam från min barndom, tidlös i sin sportiga uppenbarelse och kunde ha varit hälften yngre än sina fyrtionio år. Hans leende var brett och vänligt och avslöjade en hyfsat jämn och snyggt glittrande tandrad.

Jag tvärstannade mitt i steget. Piet klädde alldeles fantastiskt bra i sin havsblåa och rundhalsade ylletröja. Min hand flög upp mot munnen men jag hann inte hejda flämtningen som drogs ur själsdjupet med ett ljud som påminde om en hes svan. Något mjukvarmt bredde ut sig i mig och kinderna glödde antagligen som juläpplen.

”Hej Sweetie”, flinade han. ”Du verkar ha saknat mig.”

”Öh”, svarade jag dumt. ”Kanske pyttelite.”

Skrattande tog han några långa kliv in i rummet och lade de minst fyrtio gula, röda, cerisefärgade och orangea tulpanerna på bordet. De såg ut som en målning av Georgia O’Keeffe där de slarvigt inslagna i brunt omslagspapper bredde ut sig i solfjäderform på bordets vackert slitna träyta.

”Okej, få se hur lite”, sa han och kysste mig lätt på munnen.

Jag försökte kyssas intensivare men han hindrade mig, tog med båda händerna om mitt huvud och fortsatte sitt mjuka nafsande.

Mitt hjärta bultade, jag slog armarna om hans kropp, han doftade sadeltvål, nytvättat ylle och Green Irish Tweed från Creed.

”Pyttelite”, sa han mellan kyssarna.

Småningom blev kyssarna hetare och jag kände hur jag upplöstes till kokande massa och liksom rann i hans famn. Han skrattade till och föste mig varligt åt sidan.

”Minimalt, som sagt.”

Utåt fnissade jag som en förälskad tonåring och inåt suckade jag över mitt löjligt betuttade beteende. Jag var faktiskt femtio bast, mamma till två, mormor till två, fränskild och nyligen förlovad med mannen som förvandlade mig till en flamsig geléklump.

Han hade varit borta i knappt tre dygn.

Piet ville kasta ett öga på hästarna. Tre ston var dräktiga och alla skulle föla rätt tidigt, Ischa i april, Livi och Greta G i maj. Stona ägdes av Piets goda vänner Noah och Diana Van Der Wijk och Piet hade tagit emot dem mot ett löfte om att få ett av fölen.

”Bra hästar har alltid ett bra pris. Nu när ditt ex har lagt av med hästaveln måste någon annan ta över”, hade Piet sagt med en nonchalant axelryckning då jag frågande höjde på ögonbrynen.

Det var bra och så fick det vara, vår hästgård var vår gemensamma framtid. Tillsammans med mannen i mitt liv var jag beredd att göra vad som helst och det var lite rart att han inte hade hjärta att säga nej då folk bad om hans hjälp. Föl skulle en dag vara unghästar, de skulle ridas in och startas i unghästklasser, precis som vi hade planerat. Till vårt förfogande hade vi två duktiga ryttare, det unga paret Petja och Yara, och fanns det ens en gnutta kapacitet i de hästar som kom till oss skulle vi göra vårt bästa för att ta fram den.

”Finemang”, sa jag. ”Vill du promenera på stranden sedan?”

”Självklart ja, eller kanske göra en intervallträning om inte alla hästar är motionerade?”

Intervallträning betydde att galoppa längs strandbrynet. Normalt älskade jag det men nu blev jag besviken. Piet tycktes inte alls ha längtat efter mig på samma sätt som jag efter honom.

”Hej, vad är det för hångläpp du håller dig med”, skrattade

han då han såg mitt ansiktsuttryck. ”Intervallträning var tydligen fel, kanske damen önskar ... intervall, hmm, låt mig se ... kärlek i stället?”

”Du läser mig som en öppen bok”, log jag och sträckte mig efter en vas.

Köket var funktionellt och vackert, klassiskt och modernt. De tidigare ägarna hade låtit renovera huset för ett par år sedan och allting kändes nytt och fräscht. Skåpen gick i ljus ek, golvplan-korna var grova och de två fönstren hade gröna luckor.

”Jag älskar vårt hem”, sa jag och fyllde på iskallt vatten och en tredjedel av tulpanerna i vasen.

”Ah, trevligt”, svarade Piet med en klurig grimas.

”... och jag som trodde att du älskade mig”, fyllde jag i för honom.

Vi skrattade tillsammans och nosades lite och sedan hämtade han en enorm vas i blått glas ur skänken under trappan. Den rymde resten av de fantastiska blommorna och jag ställde den på vardagsrumsbordet med en lycklig suck.

Dagen var ljus, liksom grågul och lagom kylig. Det lätta diset kändes saltstänkt, de stora, gungande vågorna rullade mjukt mot strandkanten, virvlade över sanden och drog sig tillbaka mot den mörkt turkosskimrande horisonten. Jag fyllde lungorna med luft och lycka och stack min stickade fingervantshand i Piets bakficka. Han lade armen om mig och jag lutade huvudet mot hans axel. Den grova, armégröna parkasen doftade tvättmedel och häst.

Pontus rusade mot vågorna, låtsades bita i dem och skuttade över skummet. Här och var flanerade andra människor och hundar på den vidsträckta stranden. Jag plaskade fram i vattenbrynet i rödblanka gummistövlar, Piet höll sig på strandsidan i väl ingångna jodphurs.

”Ska vi åka till Visserstrand och ta ett glas hos fiskhandlaren?” undrade han. ”Vi kan kanske köpa musslor till middag.”

”Härligt!” sa jag och visslade till. ”Lyxliv, jul!”

Sedan svalde jag ner något slibbigt som berodde på det inre orosmolnet som plötsligt blåste upp. Det stramade kring hårröt-

terna och jag kände att lutherrösten gjorde sig beredd att sticka upp sitt enerverande huvud.

”Piet”, undrade jag.

Han vred på huvudet och tittade förvånat på mig. Han var så gullig, liknade Tintin med sina snälla ögon och lilla skäggstubb. I mig blev effekten omedelbar. Ångande het och rodnande som en kräfta i kokvattnet snurrade jag upp den blåmönstrade pash-minasjalen och förbannade de lynniga medelålderssvallen som oförhappandes dök upp varje gång jag kände mig kär.

”Kan man vara för lycklig?”

Piet smilade och drog mig ännu närmare men lutherrösten suckade ilsket och trängde sig genom alla skyddslager i min förälskade själ.

”Idiot!” väste den. ”Tala aldrig, aldrig, hör du det, a l d r i g högt om din lycka! Det går troll i orden!”

Jag svalde en ny klump och började gråta.

”Nämen älskling”, sa Piet. ”Vad är det?”

”Lyckotårar”, hulkade jag och grävde fram en bit hushållspapper ur duffelfickan. ”Allt är bara så, ja, nästan skrämmande ljuvligt.”

Affären hette La Poissonnerie, var välförsedd och mysig och hade ett sidorum där man kunde ta ett glas och smaka på små fisktapas. Fiskhandlaren Pierre hade franskt påbrå. Han var rund om magen, klädd i blåvitrandig tröja och rött förkläde, var bullrig, godlynt och snacksalig. Hustrun Astrid förestod det lilla bageriet i lokalens andra del. Hon var späd som en lilja, vänligt lågmäld och hade ett leende som kunde ha värmt upp Ishavet.

Vi bänkade oss vid ett bord med rutig duk och Piet beställde in två glas riesling och några tapas med räkor och aioli. Jag krängde av mig duffeln och hängde den över en av de skrangliga trästolarna. Mireille Mathieu sjöng i bakgrunden, på bordet stod ett stearinljus i en tom flaska och i stället för gardiner hängde ett fisknät med korkar och snäckskal framför fönstret.

Med höjda glas tittade vi varandra djupt i ögonen. Pontus verkade generad för han suckade och hoppade upp på en ledig stol. Pierre kom fram och pekade med handen mot hunden.

”Å, ni hade er vän med er, desolé, jag såg inte honom. Vad får det vara till den lille? Kanske en bit ost?”

Pontus lyfte tassarna mot stolens ryggstöd och viftade på svansen. Jag motade ner honom och Pierre skrattade.

”Fromage alltså, alla hundar älskar ost. Ska bli, monsieur hund.”

Piet var underhållande och pratade på om Irland. Jag snöt mig i en av de röda pappersservetterna och undrade inom mig varför han var så strålande glad, vadå, det hade bara varit en jobbresa till en gammal gubbe i Connemara.

”Öh, träffade du någon intressant person?” snirkade jag och försökte låta genuint intresserad.

Det gick i dörren och ljuslågan fladdrade till. En dam i kappa trippade med korta steg fram till disken, pekade och nickade och tog emot en fisk inslagen i vitt papper.

”Ja, Bobby är trevlig. Han vill lägga av och har sålt alla sina inridna ponnyer. Hur så?”

”Nja, jag tänkte bara. Du verkar så upprymd.”

Piet rynkade ögonbrynen och jag hade velat bita av mig tungan. Efter en evighet sträckte han ut handen och tog min.

Pontus snurrade ihop sig till en kringla på på stolen och gav oss en lång, talande blick som för att förklara hur hungrig han var och hur fänigt vi betedde oss. Lyckligtvis kom Pierre i samma stund med en ostbit på en blommig assiätt som han varligt placerade på golvet vid stolen som taxen satt på. Pontus skuttade ner, Pierre flinade och fyllde på våra glas ur en immig flaska.

«Rätt ska vara rätt», sa han och försökte låta allvarlig. «Hunden vet sitt värde.»

”Tack Pierre”, sa Piet, tog en räka, doppade den i aiolin och matade mig med den. «Hunden är underbar, fast en sak är säker, med en sådan matte är det naturligtvis en självklarhet.”

Pierre skrattade glatt och Piet reste sig upp och gick över till Astrids sida för att köpa bröd. Han gestikulerade då han tycktes berätta något, drog ena handen genom håret, log brett och nickade ivrigt. Det spände i min mage och jag drack en stor klunk vin. Piets gråa jeans satt perfekt över hans välformade bakdel och som han stod kunde man ha tagit honom för en ung

Harrison Ford.

Han vände sig om och jag försenade mig med att vända bort blicken. Han blinkade och dansade lite till Mireilles spanskinspirerade sång, fortsatte till fiskdisken och gapflabbade åt något som Pierre sa.

Jag tog mig för pannan. Duminmildamatilda, det var något fel på mitt huvud. Jag som alltid hade berömt mig med att inte förstå mig på svartsjuka satt och retade upp mig på en irländsk gamling och, ännu värre, en trevlig bagare med enbart goda intensioner. Eller vad visste jag, egentligen. Kanske irländaren egentligen var en tjugig kvinna i sina bästa år, jag menar, jag hade aldrig träffat honom, han kunde vara vem som helst. Piets humör var det åtminstone inget fel på, jösses, dansen var väl ändå att ta i. Och Astrid, vem var hon? En gammal flamma, en total främling eller vad?

Piet kom tillbaka med en stor nätpåse med musslor i vänstra handen och två baguetter under den högra armen.

”Gissa vad Astrid sa? Hon tyckte att du såg ut att behöva något extra så Pierre gav oss sitt bästa recept. Idag vankas Moules marinières pour les amoureux.”

”Åh”, sa jag och hörde hur korkad jag lät. ”Jag älskar dig.”

2. Piet, februari

Irland hade en särskild betydelse för Piet. Som pojke hade han spenderat en sommar i Galway för att lära sig engelska. Han hade fått bo hos paret Breena och Spencer O'Brien vars barn Patrick och Penny tävlade i ponnyhoppning. Piet fick låna två fina ponnyer av grannen Bobby Brennan och på den vägen var det.

Han kände sig varm inombords. Vänskapen sträckte sig över många årtionden.

Bobbys fru Kayla var världens raraste varelse. Hon ställde upp på allt och varje gång det var tävling på fälten aktiverade hon de andra fruarna i trakten. De riggade upp bord och bänkar, bjöd på te ur blommiga koppar och öste frikostigt i av både socker och honung. De bakade scones, pajer och kakor, hällde upp jordgubbssaft till törstiga barn och hade alltid ett vänligt ord till hands. De tog aldrig betalt. I stället ställde de fram diskreta, handmålade plåtburkar att lägga pengar i för den som hade råd.

Bobby och Kayla hade inga egna barn. Piet antog att det låg en tragedi bakom men frågade aldrig.

De verkade nöjda med livet, bodde trivsamt på landet och födde upp biffkor, får och fina ponnyer. Kayla skötte om ponnyerna, Bobby red in dem och sedan såldes de ofta utomlands. Var de riktigt lovande behöll man dem och lät traktens barn tävla upp dem i klasserna.

Då Bobby för någon vecka sedan ringde och bad Piet komma över tvekade Piet inte en sekund. Han bokade biljetterna direkt och glömde i hastigheten att informera Claudia.

Det var ett misstag. Han hoppades att hon inte skulle bli sur.

”Aj, du glömde”, sa hon torrt och stirrade ut genom fönstret mot det kvällsmörka havet.

”Jo, sorry, jag menar det, förlåt”, sa han, drog tveksamt handen genom håret och försökte skämta. ”Du vet, jag är inte precis van vid att ha ett samboförhållande.”

”Ah, det är frivilligt”, sa hon iskallt men han såg skrattet i hennes ögon och kastade sig över henne i den breda dubbel-sängen.

Den kvinnan var absolut fantastisk. Finsk, egentligen finlandssvensk. Hästmänniska, djurmänniska, en otrolig ryttare som känsligt tolkade hästarna och fick dem att prestera för henne. Vacker som man blir då man är ute hela tiden, frisk hy, rågblond, sirlig och stark. Skinn på näsan, tuff. Frånskild från Vincent, Piets kompanjon sedan många år.

Vincent hade varit rik som ett troll. Hans öga för hästar var enastående. Han avlade enligt ett system han hade arbetat fram och lyckades med konststycket att få fram internationellt gångbara hästar i det avlägsna Finland. Piet kunde bara lyfta på hatten och beklaga att det hade gått som det gick. I dagens läge var Vincent barskrapad och ägde bara gården han bodde på. Stallet var uthyrt, all glamour var borta.

Förutom att ha varit en framgångsrik hästuppfödare hade Vincent också varit en notoriskt otrogen kvinnokarl. Under Piets samarbetsår med Vincent hade han antagit att Claudia kände till och accepterade kvinnoaffärerna men han hade haft fel.

En dag hade en av älskarinnorna fått dåligt samvete och skrivit ett brev till Claudia.

Sitt väna utseende till trots hade hon ett hett temperament. Piet antog att hon hade stampat med fötterna, rynkat på näsan, knuckat på nacken och kavlat upp ärmarna. Tvärlisk hade hon varit, direkt rosenrasande. Hon hade gjort slut på stubinen, tagit hunden Pontus och två hästar med sig, lagt in skilsmäso-pappren och flyttat ut. Hon fick jobb på en ridskola, bosatte sig i en ärvd lägenhet i Helsingfors och lämnade Vincent åt sitt öde med stallet fullt av hästar.

Vincent hade, milt sagt, varit i strilet. Den nya kvinnan hade knappt sett en häst i sitt liv.

Efter det lilla nästangrälet låg de tysta i den stora sängen och lyssnade på havets sång. Piet andades Claudias doft, nosade på hennes nackhår, lät ett finger glida längs halsen över hakan och cirkla runt munnen. Han smekte hennes ansikte, slöt henne i sin famn, kysste henne på pannan, på näsan, på öronen.

Claudia gnydde och vände sig om. Hennes armar slöts om hans bröstorg och värmen i omfamningen fick Piets kropp att sjunga. Varligt kände de sig för, utforskade varandra, gled vidare. De älskade med kärlekens vidunderliga glädje, som havets vackra sång lät de sin ordlösa längtan bli fri.

Efteråt vilade de länge i varandras armar på det honungsgula lakanet. Piet förde sin hand längs Claudias ryggrad, kysste henne i nacken och kände sig förälskad, ja riktigt, riktigt kär. Mer än han någonsin varit, trodde han.

Han kände musklerna slappna av och gled in i ett tillstånd mellan sömn och vakenhet. Världen kändes behagligt rosa och gulorange och färgerna flöt sakta in i varandra och blev till en söderhavsstrand med vajande palmer och solstänk i vattnet.

Sedan måste han ha somnat för plötsligt knyckte han till och tankarna blev annorlunda. Han tänkte på döden, eller att man inte kunde jämföra med någon som var död.

Han tänkte på Janneke som hade dött i en ridolycka.

Mitt i hans nyvunna lycka trängde sig händelsen in. I många år hade han förträngt ångesten som nu arbetade sig upp i hans medvetande, letade sig runt hans lungor, gjorde andningen svår. Smärtan var obeskrivlig, den skar i själen, han hade velat vråla ut den, bita bort det otäcka, slita bort svulsten.

Ångesten hade ett namn. Skuld. Eller Mitt Fel.

Länge hade den varit borta, nästan glömd. Nu slet känslan i Piet som en vinterstorm i Alaska, vass, kall, genomträngande, orättvis.

Han vände sig, drog upp ena knäet och smekte på nytt Claudias rygg. Hon kändes sovvarm och mumlade lätt och han tryckte näsan mot hennes citrusdoftande skuldra.

Kanske det faktiskt hade varit hans fel.

Alla, också Jannekes föräldrar hade sagt det motsatta men det

var Piet som hade insisterat, tyckt att Janneke skulle klara utmaningen.

Banan var blöt den dagen, det hade regnat mycket. Tävlingen var viktig, det gällde ett young riders-championat. Tiden gick, Piet räknade i huvudet, det var i augusti för över tjugo år sedan. Hästen var begåvad men inte rutinerad. Det var deras första gemensamma start på så hög nivå.

Jannekes kinder glödde, hästen var ivrig och het, tuggade på bettet och spetsade öronen då han hörde startsignalen. Ekipaget flög över de första hindren, kom snett på den höga och breda oxern ur svängen, fick för hög fart, hästen blev flack.

“Å, håll ihop honom”, bad Piet för sig själv. “Balansera upp honom, gör en halvhalt så hästen får tillbaka styrkan, i den farten går det inte, Janneke snälla.”

Janneke jobbade hårt på att få tillbaka hästen men klarade det inte. Hästen stretade emot, blev framtung och fällde räcket.

Sedan hände det som inte fick hända.

Janneke blev kvar i dragkampen och hästen slirade på det blöta underlaget. I ett desperat försök att få tag i rytmen sparade hon mera fart i hästen, kom ur jämvikt och tappade en stigbygel. Hästen var för lång, farten var för hög, hästen var kraftlös i den långa formen. Janneke trevade efter stigbygeln, förlorade fokus och missade totalt anridningen till trekombinationen. Hon kom för nära och hästen försökte förkorta sig och lägga in ett extra steg. Han kämpade som ett lejon, publiken tjöt, hästen rev grovt men kämpade vidare. På b-delen hängde Janneke som en vante på sidan av hästen, på c-delen hoppade han av på tok för tidigt och kraschade rakt in i hindret. Janneke flög i väg mot ett av hinderstöden och bröt antagligen nacken redan då.

Någon hundra sekund senare fick hon hästen över sig.

Ljudet var ohyggligt. Över ett halvt ton kött slungades mot marken från hög höjd. Smacket och det torra knastret av bommar som bröts etsades in i Piets minne för evigt.

Han bet sig i kinden för att inte skrika rakt ut. Det förfärliga ljudet ekade i hans själ.

Janneke blev liggande på sidan med ena armen under sig och

huvudet i en onaturlig vinkel. Hästen slungades vidare och låg en bit ifrån. Han hade brutit benet och måste avlivas på platsen.

Det var fruktansvärt. Förbannat jävla helvetes för jävligt.

Piet torkade bort en tår, vände sig med ryggen mot Claudias och tryckte händerna mot ögonen.

Mitt i den stora sorgen var det Jannekes föräldrar som hade bett honom fortsätta rida.

”För hennes skull, om du kan. Det hade varit hennes önskan.”

Piet fortsatte, det var hans jobb. Han tävlade internationellt, hoppade upp hästarna i klasserna för att de skulle säljas till höga priser. År efter år.

Tills han beslöt sig för att trappa ner, förälskade sig i Claudia och på den vägen var det.

Piet drog ett djupt andetag. Det kändes som att han äntligen levde.

Galway hade varit sig likt. Fukten var tung och blöt, vinden kall och förmodligen nordlig, naturen lika tjugig som alltid. Uppåt klipporna var fälten frostnupna och lavgråa, nere i dalarna var färgskalan varmare och ängarna nästan sommargröna.

Bobbys gamla, vita stenhus låg mitt i det gröna. Det var dragigt men brasan värmdde hemtrevligt och i sofforna låg tjocka plädar att dra på sig om man kände sig ruggig.

”Kayla är på sjukhuset”, sa Bobby och bjöd på whiskey efter det obligatoriska småpratet. ”Hon kommer knappast hem igen.”

Han snöt sig för att dölja tårarna som vattnade hans en gång intensivt blåa ögon, suckade och muttrade, hällde i en slurk whiskey till i glaset och harklade sig.

Piet tittade mot fälten där ponnyerna och köttboskapen fridfullt betade i enorma inhägnader.

”Hon har alzheimers, sitter i rullstol, minns ingenting. Det är så sorgligt, så fruktansvärt. Min Kayla, min älskade Kayla, så full av liv, så varm. Nu är hon bara en skugga, argsint också, det tycks höra till.”

Brasan höll på att brinna ner och Piet radade in nya klabbar.

”Är du en bra kock?” undrade Bobby efter en stund. ”Jag har en bit lammkött, kanske vi kan laga något av det.”

”My pleasure”, svarade Piet. ”Men du får stå ut med holändskt stuk på maten.”

De skrattade befriat och slog upp varsin whiskey till.

”Bobby, har du en radio? Stämningsfull musik skulle sitta fint.”

Bobby muttrade och reste sig, gick fram till den gamla radion i köket och knäppte på den. Kanalen var antagligen alltid densamma för irländsk folkmusik strömmade genast ur högtalaren.

”Underbart”, sa Piet som hade följt efter Bobby. ”Precis som jag minns det.”

Småvisslande tog han fram köttet. Kylskåpet var turkost, hade rundade hörn och såg gammaldags gemytligt ut.

”Det gamla gick sönder”, svarade Bobby på Piets outtalade fråga. ”Det här är retro, you see.”

”Bra. Hur är det med ugnen, är den retro den med?”

”Tyvärr inte, den är ny, Kayla ville ha den. Jag tror det var år nittioåtta. Den är gas, förstås, som spisen och varmvattenuppvärmningen i duschen och det mesta här på ön.”

”Bobby, har du potatis, lök och morötter?” undrade Piet efter att hakollatgrönsakslådan.

”Självklart, men inte ska du leta i kylskåpet, de är naturligtvis i förrådet innanför köksdörren.”

Efter att ha tänt en brasa också i köket gick Bobby på krumma ben till en hylla vid köksfönstret, plockade med sig en urmodigt stor och svart bärbar dator och återvände till sin insuttna fåtölj i vardagsrummet.

”Ponnyauktion”, ropade han förklarande. ”Man ser en del intressanta blodslinjer om man har öga för sådant.”

”Okej”, ropade Piet tillbaka. ”Jag fixar käket.”

Han rörde snabbt ihop en marinad med olja, örter och rödvin, skar upp köttet i tjocka skivor och lade det att dra i marinaden. Han skalade rotsakerna, vände också dem i marinaden, placerade alltsammans i en stor, gul keramikform och föste in den i ugnen.

Radion bjöd på Molly Malone med The Dubliners. Piet visade till den bekanta låten och plockade fram tallrikar och bestick.

Claudia och Piet bubblar av förälskelse och livnär sig på att sälja dyrbara hopphästar till världseliten. Precis då paret har flyttat in på gården Strandhoeve bryter coronapandemin ut. Allting förändras, samhället stängs ner, tävlingar ställs in och träningar inhiberas. Gårdens ekonomi är hotad och framtiden verkar osäker.

Ovanpå allt annat kontaktas Claudia av någon från sitt förflutna, en vrålsnygg charmör klampar in i hennes liv och lutherrösten jublar. Lyckligtvis finns bästisen Sara. Hundratals mil från varandra fnissar, rodnar, skålar och kramas väninnorna på distans.

I Glimmer finns känslor och livslust, underbara konstverk, oväntade vindlingar och glimrande kärleksförhållanden.

Mia Bergenheim är en finlandssvensk författare. Glimmer är hennes tredje roman och en fristående fortsättning på Strass.

9 789528 069140